

Vores oplevelse af Børnehjemmet Lipela fra d. 1. februar – 21. februar 2007

Vi er to piger Gitte og Leni, som skulle være på Lipela i 3 uger. Vi blev hentet af Grace (Peters søster) i Nairobi og blev transporteret via matatu til Noro Moru. Sabina (den daglige leder) mødte os der og vi tog en taxa resten af vejen til Lipela.

Vi blev taget godt imod af alle på Lipela, både af de voksne og af alle børnene. Mødet med børnene var helt fantastisk, at opleve deres livsglæde og deres mange færdigheder. De første par dage var vi ret interessante, vi blev undersøgt fra top til tå, vores hvide hud og anderledes hår, var et sandt hit.

Vi trækker gullerødder.

Børnene var åbne og snakkede løs, men efterhånden lærte vi at forstå enkelte ord, først og fremmest "uka" hvilket betyder "kom med" dette anvendte børnene når de ville vise os noget. Eftersom børnehjemmet tidligere har haft besøg fra Danmark, kunne de enkelte ord (snobrød) og danske børnesange. Børnene var også gode til at lære os deres sprog, de gjorde i hvert fald et godt forsøg, men de var mere lærenemme end vi. En stor del af vores tid sammen med børnene, foregik samtidig med at de praktiske opgaver skulle løses, men var en god stund til at være sammen med børnene. Det varede ikke længe før vi følte os som en del af Lipela.

Vi var de første danskere, som oplevede Lipela med elektricitet, hvilket blev værdsat hver aften når generatoren gik i gang. Det var et skønt syn at se deres glæde ved det. Det at kunne se tv og lytte til musik over dvd maskinen, var no get alle nød.

Før sad børnene med olie- og gaslamper og lavede lektier om aftenen. Da var hele Lipela sort belagt efter mørkets frembrud.

Der er 5 kvinder som arbejder på Lipela: Sabina, Mercy, Elisabeth, Rosemary og Antonia, deres arbejde er de huslige gøremål og pligter. Alle 5 bliver kaldt mor af børnene.

Vores fem mødre og os

Wahome er alle børnenes far som tager sig af udearelet omkring Lipela, dyrene og markerne. Wahome tog sig også af børnene når de skulle til læge.

Wahome tog sig gerne tid til at vise os området omkring Lipela samt Mount Kenya. Han tog os på en tur hvor vi så en gammel hytte som Kikuyerne (de mennesker som bor i dette område) boede i for ca. 40 år siden.

Den voksne står op kl. 06 for at varme børnenes morgenmad hvor børnenes dag starter kl. 06.15 hvor de gøres klar til skole. Skolen starter kl. 08.00 men de fleste elever kommer ved 07 tiden for at lave lektier og lege. De kommer alle hjem fra skole kl. 12.00 for at spise frokost, hvor de alle beder deres egen bøn inden de spiser. De 4 mindste børn bliver tilbage mens resten går tilbage til skolen til kl.13 og kommer tilbage ved 16.30 tiden. De små leger hjemme på Lipelas grund og passer dem selv.

Rengøringen starter oftest ved kl. 07.30 efter alle børn er gået i skole. Vi fik hurtigt uddelegeret vores område ved rengøringen. Vi skulle tage os af de to børneværelser, hvilket var helt rart idet vi vidste hvad vi skulle gøre hver dag. Samtidig skulle vi lægge børnenes tøj sammen på deres pladser. Morgenmaden til de voksne var kl. 09.30 hvor der kom hvidt brød og margarine på bordet, samt the med mælk i. De fandt hurtigt ud af at vi gerne ville have te uden mælk, så det var på bordet resten af tiden vi var der. Derefter gik de voksne fra Lipela i gang med at vaske tøj i lange baner. De er nogle store maskiner som virkelig kan få noget af vejen på kort tid. Tøjet ned i en stor balje og så vand og sæbe i – derefter bliver der brugt masser af knofedt. De spurgte os, om de ikke skulle vaske vores tøj også, idet de mente de var lidt hurtigere – med et smil på læben. Vi måtte hellere selv prøve, så vi takkede pænt nej. Det var en oplevelse at vaske sit tøj, selvom de nok havde ret i at de var hurtigere end os til det.

Vi lavede forskellige ting med de yngste efter kl.13, hvilket de virkelig nød. Den nærkontakt de fik, var de glade for og at de kunne have os for dem selv, uden de store kom og blandede sig. Det var dejligt at kunne glæde dem på den måde.

Når de større børn kom hjem fra skole skulle de hjælpe til i køkkenet med at sortere bønner, ris, skrælle kartofler, skære hvidkål så aftensmaden kunne forberedes. Det var noget der skulle gøres hver dag, for at aftensmaden kunne laves.

Under vores ophold på Lipela lavede vi snobrød sammen med børnene. Der var nok til alle så både børn og voksne var fornøjet. En lørdag morgen lavede Gitte og jeg pandekager til den store guldmedalje. Det var noget som de kunne lide med sukker og marmelade til. Drengen Johanna spurgte: Can you also make this tomorrow. Hvilket var tydelig tegn på at det smagte ham. Der var ingen snak mens de spiste, hvilket der ellers plejede at være.

Weekenderne var lidt anderledes idet børnene havde mere fritid men skulle dog stadig hjælpe til med maden og opvasken. Vi spillede volleyball med de større børn ude på græsplænen.

Den store snobrødsdag.

Søndags prædiken i kirken.

Det var en rar måde at være i kontakt med dem på. Søndag klædte alle sig fint på og gik i kirke. Børnene gik i søndagsskole inden kirken, hvor de var med til at synge og spille. De salmer de synger i kirken er meget glade og livlige hvor der både er tromme rytmer og klap som gør det mere spændende, hvilket vi i Danmark kunne lære lidt af.

Vi kunne gøre hvad vi ville, så de var meget fleksible. Vi kunne tage til Nanuyunki for at handle, tage på det lokale marked, besøge skolen som børnene gik på og være med inde i klasserne. Vi gik mange ture rundt i området for at opleve andet end bare lige Lipela.

Boda boda kan anbefales.

Vi tog ofte til Naro Moru på Boda boda (cykeltaxa) for at handle vand, frugt og snacks – en tur på Boda Boda er en oplevelse værd og skal prøves.

Når vi bevægede os rundt i lokalområdet, blev vi efterhånden kendte ansigter, så folk begyndte at hilse på os og fik en lille snak, hvilket fik os til at føle os meget velkomne. Dette havde stor betydning for vores positive oplevelser og indtryk af Kenya.

Noget vi savnede mens vi var på Lipela, som evt. kunne prioriteres højere end det bliver nu er de voksnes deltagelse i børnenes aktiviteter og leg når de hjemme fra skole. Vi havde meget den oplevelse at børnene, både de store og små, var der ingen opsyn med, de kunne gøre hvad de ville efter skoletid. Hvis de voksne kom mere frem ude ved børnene, ville de få et større indblik i hvordan børnene opfører sig over for hinanden. Dermed kan de se dem fra andre sider af, end bare når de spiser inde i spisesalen eller sidder og forbereder maden ved at sortere grøntsager.

Under vores besøg på Lipela mødte vi de danske sponsorer, som er en vigtig del i Lipelas eksistens. Det var spændende at møde menneskene bag projektet og høre om deres baggrund for at støtte lige dette projekt. Vi oplevede en stor interesse i, hvordan dagligdagen forløber og en stor anerkendelse af de voksnes arbejde med børnene.

Børnene synger for sponsorerne

Under vores tid på Lipela er vi kommet på en ide, som vi synes kunne være meget aktuell for børnene og de voksne. Nogle af sponsorer pengene kunne evt. bruges på en årlig udflugt. De større børn troede fuldt ud af vi ville tage dem med i svømmebassin, og spurgte hele tiden. Nogle af dem blev skuffet da vi sagde nej. Ud fra denne oplevelse kom vi frem til dette forslag.

Vi synes bare det er et forkert billede børnene har i deres hoveder, idet de tror at med det samme der kommer hvide mennesker i huset, så skal de på udflugt eller andet.

De skal jo ikke gøres til danske børn, men stadig være afrikanske børn, som senere skal klare sig i den rigtige verden. Men derfor kan der jo godt være en årlig udflugt som de kan glæde sig til.

Fra 1. dag af følte vi os meget velkommen af alle på Lipela og fik især nogle gode snakke med de voksne, over morgenmaden. Det er virkelig et sted som vi kan anbefale andre, der har lyst og mod på at opleve verden. Vi har virkelig fået øjnene op for hvordan andre lever og hvordan det er når pengene ikke lige er som hjemme i Danmark. Vi mærkede det på egen krop, hvilket vi ser som en stor oplevelse og noget vi har haft godt af at prøve.

Venlig hilsen

Gitte Kristensen og Leni Thesbjerg